

॥ শ্রী আসারামষণ ॥

গুরু চরণ রজ শীষ ধরি, হৃদয় রূপ বিচার ।
শ্রী আসারামষণ কহৌং, বেদান্ত কো সার ॥
ধর্ম কামার্থ মোক্ষ দে, রোগ শোক সংহার ।
ভজে জো ভক্তি ভার সে, শীঘ্র হো বেড়া পার ॥

ভারত সিংধু নদী বখানী, নরীব জিলে মেং গাঁর বেরানী ।
রহতা এক সেঠ গুণ খানি, নাম থাউমল সিরুমলানী ॥
আজ্ঞা মেং রহতী মেংহগীবা, পতিপরাষণ নাম মংগীবা ।
চৈত বদ ছঃ উন্নীস অঠানরে, আসুমল অরতরিত আঁগনে ॥
মাঁ মন মেং উমড়া সুখ সাগর, দরার পে আঘা এক সৌদাগর ।
লাঘা এক অতি সুন্দর ব্বলা, দেখ পিতা মন হর্ষ সে ফুলা ॥
সভী চকিত ঈশ্বর কী মাঘা, উচিত সময় পর কৈসে আঘা ।
ঈশ্বর কী যে লীলা ভারী, বালক হৈ কোঈ চমৎকারী ॥

সংত সেরা ও শ্রুতি শ্ররণ, মাত পিতা উপকারী ।
ধর্ম পুরুষ জন্মা কোঈ, পুণ্যোং কা ফল ভারী ॥

সূরত থী বালক কী সলোনী, আতে হী কর দী অনহোনী ।
সমাজ মেং থী মান্যতা জৈসী, প্রচলিত এক কহরত ঐসী ॥
তীন বহন কে বাদ জো আতা, পুত্র রহ ত্রেখন কহলাতা ।
হোতা অশুভ অমংগলকারী, দরিদ্রতা লাতা হৈ ভারী ॥
বিপরীত কিংতু দিয়া দিখাঈ, ঘর মেং জৈসে লক্ষ্মী আঈ ।
তিরলোকী কা আসন ডোলা, কুবের নে ভংডার হী খোলা ।
মান প্রতিষ্ঠা ঔর বড়াঈ, সবকে মন সুখ-শাংতি ছাঈ ॥

তেজোময় বালক বঢ়া, আনন্দ বঢ়া অপার ।

शील शांति का आग्रधन, करने लगा रिस्तार ॥

एक दिना थाउमल दरारे, कुलगुरु परशुराम पधारे ।
ज्यूँ ही रे बालक को निहारे, अनायास ही सहसा पुकारे ॥
यह नही बालक साधारण, दैरी लक्षण तेज है कारण ।
नेत्रोः मेः है सात्त्विक लक्षण, इसके कार्य बड़े रिलक्षण ॥
यह तो महान् सन्त बनेगा, लोगोः का उद्धार करेगा ।
सुनी गुरु की भविष्यवाणी, गदगद हो गये सिरुमलानी ।
माता ने भी माथा चूमा, हर कोष्ट ले करके घूमा ॥

ज्जानी रैरागी पूर् का, तेरे घर मेः आय ।
जन्म लिया है योगी ने, पुत्र तेरा कहलाय ॥
पावन तेरा कुल हुआ, जननी कोख कृतार्थ ।
नाम अमर तेरा हुआ, पूर्ण चार पुरुषार्थ ॥

सैःतालीस मेः देश रिभाजन, पाक मेः छोड़ा तू पशु औ धन ।
भारत अमदराद मेः आये, मर्गिनगर मेः शिक्षा पाये ॥
बड़ी रिलक्षण स्मरण शक्ति, आसुमल की आशु युक्ति ।
तीव्र बुद्धि एकाग्र नम्रता, ररित कार्य औ सहनशीलता ॥
आसुमल प्रसन्न मुख रहते, शिक्षक हँसमुखभाँई कहते ।
पिस्ता बादाम काजू अखरोटा, भरे जेब खाते भर पेटा ॥
दे दे मकखन मिश्री कूजा, माँ ने सिखाया ध्यान औ पूजा ।
ध्यान का श्रवाद लगा तब एसे, रहे न मछली जल बिन जैसे ॥
हुए ब्रह्मरिदया से युक्त रे, रही है रिदया या रिमुक्तये ।
बहुत रात तक पैर दवाते, भरे कंठ पितु आशिष पाते ॥

पुत्र तुम्हारा जगत मेः, सदा रहेगा नाम ।
लोगोः के तुमसे सदा, पूर्ण होःगे काम ॥

सिर से हँटी पिता की छाया, तब माया ने जाल फैलाया ।

বড়ে ভাঙ্গি কা হুআ দুঃশাসন, ব্ৰ্যর্থ হুএ মাঁ কে আশ্বাসন ॥
ছূটা বৈভৱ স্কুলী শিক্ষা, শূৰু হো গঙ্গি অগ্নিপৰীক্ষা ।
গযে সিদ্ধপুৰ নৌকরী কৰনে, কৃষ্ণ কে আগে বহায়ে ঝৰনে ॥
সেৰক সখা ভাৰ সে ভীজে, গোরিন্দ মাধৱ তব বীৰে ।
এক দিনা এক মাঙ্গি আসি, বোলী হে ভগবন্ সুখদাঙ্গি ॥
পড়ে পুত্ৰ দুঃখ মুঝে ঝেলনে, খূন কেস দো বেটে জেল মেং ।
বোলে আসু সুখ পাৰেংগে, নিৰ্দোষ ছূট জল্দী আৰেংগে ।
বেটে ঘৰ আযে মাঁ ভাগী, আসুমল কে পাঁৰোং লাগী ॥

আসুমল কা পুষ্ট হুআ, আলৌকিক প্ৰভাৱ ।
ৰাকসিদ্ধি কী শক্তি কা, হো গযা প্ৰাদুৰ্ভাৱ ॥

বরস সিদ্ধপুৰ তীন বিতাযে, লৌট অমদাৰাদ মেং আযে ।
কৰনে লগী লক্ষ্মী নৰ্তন, কিযা ভাঙ্গি কা দিল পৰিৱৰ্তন ॥
দরিদ্রতা কো দূৰ কৰ দিয়া, ঘৰ বৈভৱ ভৱপূৰ কৰ দিয়া ।
সিনেমা উনেহং কভী ন ভাযে, বলাত্ লে গযে ৰোতে আযে ॥
জিস মাঁ নে থা ধ্যান সিখাযা, উসকো হী অব ৰোনা আযা ।
মাঁ কৰনা চহতী থী শাদী, আসুমল কা মন বৈৰাগী ॥
ফিৰ ভী সবনে শক্তি লগাঙ্গি, জবৰন কৰ দী উনকী সগাঙ্গি ।
শাদী কো জব হুআ উনকা মন, আসুমল কৰ গযে পলাযন ॥

পংডিত কহা গুৰু সমৰ্থ কো, ৰামদাস সাৰধান ।
শাদী ফেৰে ফিৰতে হুএ, ভাগে ছুড়াকৰ জান ॥

করত খোজ মেং নিকল গযা দম, মিলে ভৰুচ মেং অশোক আশ্ৰম ।
কঠিনাঙ্গি সে মিলা ৰাস্তা, প্ৰতিষ্ঠা কা দিয়া ৰাস্তা ॥
ঘৰ মেং লাযে আজমাযে গুৰ, বাৰাত লে পহুঁচে আদিপুৰ ।
বিবাহ হুআ পৰ মন দৃঢ়াযা, ভগত নে পত্নী কো সমঝাযা ॥
অপনা ব্ৰ্যৱহাৰ হোগা ঐসে, জল মেং কমল ৰহতা হৈ জৈসে ।
সাংসাৰিক ব্ৰ্যৱহাৰ তব হোগা, জব মুঝকো সাক্ষাৎকাৰ হোগা ।

সাথ রহে জ্যুঁ আত্মাকায়া, সাথ রহে রৈরাগী মায়া ।

অনশ্বর হুঁ মৈং জানতা, সত চিত হুঁ আনন্দ ।
স্থিতি মেং জীনে লগুঁ, হোরে পরমানন্দ ॥

মূল গ্রংথ অধ্বন কে হেতু, সংস্কৃত ভাষা হৈ এক সেতু ।
সংস্কৃত কী শিক্ষা পাঈ, গতি ঔর সাধনা বঢ়াঈ ॥
এক শলোক হৃদয় মেং পৈঠা, রৈরাগ্য সোয়া উঠ বৈঠা ।
আশা ছোড নৈরাশ্বরলংবিত, উসকী শিক্ষা পূর্ণ অনুশ্ঠিত ।
লক্ষ্মী দেবী কো সমঝায়া, ঈশ প্রাপ্তি ধ্যেয বতায়া ॥
ছোড কে ঘর মৈং অব জাউঁগা, লক্ষ্য প্রাপ্ত কর লৌট আউঁগা ॥
কেদারনাথ কে দর্শন পায়ে, লক্ষ্মাধিপতি আশিষ পায়ে ।
পুনি পূজা পুনঃ সংকল্পায়ে, ঈশ প্রাপ্তি আশিষ পায়ে ॥
আয়ে কৃষ্ণ লীলাস্বলী মেং, বৃন্দাবন কী কুংজ গলিন মেং ।
কৃষ্ণ নে মন মেং ঢালা, রে জা পহুঁচে নৈনিতালা ॥
রহাঁ থে শ্রোত্রিয় ব্রহ্মনিষ্ঠিত, স্বামী লীলাশাহ প্রতিষ্ঠিত ।
ভীতর তরল থে বাহর কঠোরা, নির্বিকল্প জ্যুঁ কাগজ কোরা ।
পূর্ণ স্বরতংত্র পরম উপকারী, ব্রহ্মস্থিত আত্ম-সাক্ষাৎকারী ॥

ঈশকৃপা বিন গুরু নহীং, গুরু বিনা নহীং জ্ঞান ।
জ্ঞান বিনা আত্মা নহীং, গারহিং বেদ পুরান ॥

জাননে কো সাধক কী কোটি, সত্তর দিন তক হুঁ কসৌটি ।
কংচন কো অগ্নি মেং তপায়া, গুরু নে আসুমল বুলরায়া ॥
কহা গৃহস্থ হো কর্ম করনা, ধ্যান ভজন ঘর পর হী করনা ।
আজ্ঞা মানী ঘর পর আয়ে, পক্ষ মেং মোটী কোরল ধায়ে ॥
নর্মদা তট পর ধ্যান লগায়ে, লালজী মহারাজ আকর্ষায়ে ।
সপ্রেম শীলস্বামী পহঁধায়ে, দণ্ডকুটীর মেং সাগ্রহ লায়ে ॥
উমড়া প্রভু প্রেম কা চসকা, অনুষ্ঠান চালীস দিবস কা ।

मरे छः शक्र स्थिति पाई, ब्रह्मनिष्ठता सहज समाई ॥
शुभाशुभ सम रोगा गाना, ग्रीष्म ठंड मान ठे अपमाना ।
तुष्ट हो खाना भूख अरु प्यास, महल हो कुटिया आसनिरास ।
भक्तियोग ज्ञान अभ्यासी, हुए समान मगहर ठे कासी ॥

भार ही कारण ईश है, न स्वर्ण काठ पाषाण ।
सत चित आनंदरूप है, व्यापक है भगवान ॥
ब्रह्मेशान जनार्दन, सारद सेस गणेश ।
निराकार साकार है, है सर्वत्र भ्रेश ॥

हुए आसुमल ब्रह्माभ्यासी, जन्म अनेकोः लागी बासी ।
दूर हो गई आधि-ब्याधि, सिद्ध हो गई सहज समाधि ॥
ईक रात नदी तट मन आकर्षा, आसि जेठ से आँधी बरषा ।
बंद मकान बरामदा खाली, बैठे रहीः समाधि लगा ली ।
देखा किसिने सोचा डाकू, लाये लाठी भाला चाकू ।
दौड़े चीखे शोर मच गया, टूटी समाधि ध्यान थिंच गया ॥
साधक उठा था बिखरे केशा, राग-देष ना किंचित् लेशा ।
सरल लोगेः ने साधु माना, हयारोः ने काल ही जाना ॥
भैरवर देख दुष्ट घबराये, पहलवान उयूँ मल्ल ही पाये ।
कामीजनोः ने आशिक माना, साधुजन कीनेहः परनामा ॥

एक दृष्टि देखे सती, चले शांत गतीर ।
सश्लोः की तीड को, सहज गये रे चीर ॥

माता आसि धर्म की सेरी, साथ मेः पत्नी लक्ष्मी देरी ।
दोनोः फूट फूट कर रोसि, रुदन देख करुणा ती रोसि ॥
संत लालजी हृदय पसीजा, हर दर्शक आँसू मेः तीजा ।
कहा सती ने आप जाईयो, आसुमल बोले कि भाँस्योः ॥
चलीस दिरस हुआ नहीः पूरा, अनुष्ठान है मेरा अधूरा ।
आसुमल ने छोड़ी तितिष्ठा, माँ पत्नी ने की परतीष्ठा ॥

जिस दिन गाँव से हुँ र्विदाँ, जार जार रोये लोग-लुगाँ ।
अमदाराद को हुए रराना, मिर्याँगाँ से किया पयाना ।
मुं वसँ गये गुरु की चाह, मिले रहीं पैं लीलाशाह ।
परम पिता ने पुत्र को देखा, सूरज ने घटजल मेः पेखा ॥
घटक तोड़ जल जल मेः मिलाया, जल प्रकाश आकाश मेः छाया ।
निज स्वरूप का ध्यान दृढाया, टाँ दिरस होश न आया ॥

आसोज सुद दो दिरस, संरत वीस इक्कीस ।
मध्याह्न टाँ वजे, मिला सँ से सँ ॥
देह सती मिथ्या हुँ, जगत हुआ, निस्सार ।
हुआ आत्मा से तती, अपना साक्षात्कार ॥

परम स्वरतंत्र पुरुष दर्शाया, जीव गया ठौर शिर को पाया ।
जान लिया हूँ शांत निरंजन, लागू मुँ न कोँ बन्न ।
यह जगत सारा है नस्वर, मैः ही शास्त्रत एक अनस्वर ।
दीद हैः दो पर दृष्टि एक है, लघु गुरु मेः रही एक है ॥
सर्वत्र एक किसे बतलाये, सर्वर्याप्त कहाँ आये जाये ।
अनंत शक्ति बाला अरिनाशी, रिद्धि-सिद्धि उसकी दासी ॥
सारा ही ब्रह्मांड पसारा, चले उसकी इच्छानुसारा ।
यदि रह संकल चलाये, मुर्दा ती जीवित हो जाये ॥

ब्रह्मी स्थिति प्राप्त कर, कार्य रहे ना शेष ।
मोह कती ना ठग सके, इच्छा नहीं लरलेश ॥
पूर्ण गुरु कृपा मिली, पूर्ण गुरु का ज्ञान ।
आसुमल से हो गये, साँ आसाराम ॥

जाग्रत स्वरूप सुषुप्ति चेते, ब्रह्मानन्द का आनन्द लेते ।
खाते पीते मौन या कहते, ब्रह्मानन्द मस्ती मेः रहते ॥
रहो गृहस्थ गुरु का आदेश, गृहस्थ साधु करो उपदेश ।
किये गुरु ने बारे न्यारे, गुजरात डीसा गाँव पधारे ।

মৃত গায় দিয়া জীৱন দানা, তবসে লোগোং নে পহচানা ॥
দ্বার পৈ কহতে নারায়ণ হরি, লেনে জাতে কভী মধুকরী ।
তবসে রে সৎসংগ সুনতে, সতী আতী শাংতি পাতে ॥
জো আযা উদ্ধার কর দিয়া, ভক্ত কা বেড়া পার কর দিয়া ।
কিতনে মরণাসন্ন জিলায়ে, ব্ৰহ্মসন মাংস ঔর মদ্য ছুড়ায়ে ॥

এক দিন মন উকতা গয়া, কিয়া ডীসা সে কূচ ।
আঈ মৌজ ফকীর কী, দিয়া ঝোংপড়া ফুক ॥

রে নারেশ্বর ধাম পধারে, জা পহুংচে নর্মদা কিনারে ।
মীলোং পীছে ছোড়া মন্দর, গয়ে ঘোর জংগল কে অন্দর ॥
ঘনে বৃক্ষ তলে পথর পর, বৈঠে ধ্যান নিরংজন কা ধর ।
রাত গঈ প্রভাত হো আঈ, বাল ররি নে সূরত দিখাঈ ॥
প্রাতঃ পক্ষী কোয়ল কুকত্তা, ছুটা ধ্যান উঠে তব সংতা ।
প্রাতর্বিধি নিবৃত হো আয়ে, তব আভাস ক্ষুধা কা পায়ে ॥
সোচা মৈং ন কহীং জাউঁগা, যহীং বৈঠকর অব খাউঁগা ।
জিসকো গরজ হোগী আয়েগা, সৃষ্টিকর্তা খুদ লায়েগা ॥
জ্যুঁ হী মন বিচার রে লায়ে, জ্যুঁ হী দো কিসান রহাঁ আয়ে ।
দোনোং সির পর বাঁধে সাফা, খাদ্য পেয লিয়ে দোনোং হাথা ॥
বোলে জীৱন সফল হৈ আজ, অঘ্য শ্রীকারো মহারাজ ।
বোলে সংত ঔর পৈ জাও, জো হৈ তুম্হারা উসে খিলাও ॥
বোলে কিসান আপকো দেখা, স্বপ্ন মেং মার্গ রাত কো দেখা ।
হমারা ন কোঈ সংত হৈ দূজা, আও গাঁর করেং তুম্হরী পূজা ॥
আসারাম তব মন মেং ধারে, নিরাকার আধার হমারে ।
পিয়া দূধ থোড়া ফল খায়া, নদী কিনারে জোগী ধায়া ॥

গাঁধীনগর গুজরাত মেং, হৈ মোটেৱা গ্রাম ।
ব্রহ্মনিষ্ঠ শ্রী সংত কা, যহীং হৈ পাৱন ধাম ॥
আত্মানন্দ মেং মস্ত হৈং, করেং রেদান্তী খেল ।
ভক্তি যোগ ঔর জ্ঞান কা, সদগুরু করতে মেল ॥

সাধিকাওং কা অলগ, আশ্রম নারী উখান ।
নারী শক্তি জাগ্রত সদা, জিসকা নহীং বযান ॥

বালক বৃদ্ধ ঔর নরনারী, সভী প্রেরণা পায়ে ভারী ।
এক বার জো দর্শন পায়ে, শাংতি কা অনুভব কর জায়ে ॥
নিংয রিবিধ প্রয়োগ করায়েং, নাদানুসন্ধান বতায়েং ।
নাভি সে রে ওম কহলায়েং, হৃদয় সে রাম কহলায়েং ॥
সামান্য ধ্যান জো লগায়েং, উনেহং রে গহরে মেং লে জায়েং ।
সবকো নির্ভয় যোগ সিখায়েং, সবকা আত্মোখান করায়েং ॥
হজারোং কে রোগ মিটায়েং, ঔর লাখোং কে শোক ছুড়ায়েং ।
অমৃতময় প্রসাদ জব দেতে, ভক্ত কা রোগ শোক হর লেতে ॥
জিসনে নাম কা দান লিয়া হৈ, গুরু অমৃত কা পান কিয়া হৈ ।
উনকা যোগ ক্ষেম রে রখতে, রে তীন তাপোং সে তপতে ॥
ধর্ম কামার্থ মোক্ষ রে পাতে, আপদ রোগোং সে বচ জাতে ।
সভী শিষ্য রক্ষা পাতে হৈং, সূক্ষ্ম শরীর গুরু আতে হৈং ॥
সচমুচ গুরু হৈং দীনদয়াল, সহজ হী কর দেতে হৈং নিহাল ।
রে চাহতে সব ঝোলী ভর লেং, নিজ আত্মা কা দর্শন কর লেং ॥
এক সৌ আঠ জো পাঠ করেংগে, উনকে সারে কাজ সরেংগে ।
গংগারাম শীল হৈং দাসা, হোংগী পূর্ণ সভী অভিলাষা ॥

বরাভয়দাতা সদগুরু, পরম হি ভক্ত কুপাল ।
নিশ্চল প্রেম সে জো ভজে, সাঁঙ্গ করে নিহাল ॥
মন মে তেরা নাম রহে, মুখ পে রহে সুগীত ।
হমকো ইতনা দীজিএ, রহে চরণ মেং প্ৰীত ॥

হরি ওঁ হরি ওঁ..... হরি ওঁ হরি ওঁ.....

হরি ওঁ হরি ওঁ..... হরি ওঁ হরি ওঁ.....

॥ গুরু মহিমা ॥

গুরু বিন জ্ঞান ন উপজে, গুরু বিন মিটে ন ভেদ ।
গুরু বিন সংশয় না মিটে, জয় জয় জয় গুরুদের ॥

তীরথ কা হৈ এক ফল, সংত মিলে ফল চার ।
সদগুরু মিলে অনন্ত ফল, কহত কবীর রিচার ॥

ভর ভ্রমণ সংসার দুঃখ, তা কা বার ন পার ।
নির্লোভী সদগুরু বিনা, কৌন উতारे পার ॥

পূরা সদগুরু সেবতাং, অংতর প্রগটে আপ ।
মনসা বাচা কর্মণা, মিটেং জন্ম কে পাপ ॥

সমদৃষ্টি সদগুরু কিয়া, মেটা ভরম রিকার ।
জহঁ দেখো তহঁ এক হী, সাহিব কা দীদার ॥

আত্মভাংতি সম রোগ নহীং, সদগুরু বৈদ্য সুজান ।
গুরুআজ্ঞা বিন পথ্য নহীং, ঔষধ রিচার ধ্যান ॥

সদগুরু পদ মেং সমাত হৈং, অরিহংতাদি পদ সব ।
তাইং সদগুরু চরণ কো, উপাসো তজি গর্ব ॥

বিনা নয়ন পারে নহীং, বিনা নয়ন কী বাতা
সেরে সদগুরু কে চরণ, সো পারে সাক্ষাত্ ॥

হরি ওঁ হরি ওঁ..... হরি ওঁ হরি ওঁ.....

হরি ওঁ হরি ওঁ..... হরি ওঁ হরি ওঁ.....